

Prekentekest: Åp 21,1-7

Og jeg så en ny himmel og en ny jord, for den første himmel og den første jord var borte, og havet fantes ikke mer. Og jeg så den hellige by, det nye Jerusalem, stige ned fra himmelen, fra Gud, gjort i stand og pyntet som en brud for sin brudgom. Fra tronen hørte jeg en høy røst som sa:

«Se, Guds bolig er hos menneskene.
 Han skal bo hos dem,
 og de skal være hans folk,
 og Gud selv skal være hos dem.
 Han skal være deres Gud.
 Han skal tørke bort hver tåre fra deres øyne,
 og døden skal ikke være mer,
 heller ikke sorg eller skrik eller smerte.
 For det som en gang var, er borte.»

Han som sitter på tronen, sa: «Se, jeg gjør alle ting nye.» Og han la til: «Skriv det ned, for dette er troverdige og sanne ord.» Så sa han til meg: «Det er skjedd! Jeg er Alfa og Omega, begynnelsen og enden. Jeg vil gi den tørste å drikke av kilden med livets vann uten betaling. Den som seirer, skal få dette i arv, og jeg skal være hans Gud, og han skal være min sønn.

Slik lyder Herrens ord.

Allehelgensdag er for en del mennesker en dag da minner trer frem. Noen bærer savnet etter én eller flere som har gått bort. Kanskje er det nære venner eller familiemedlemmer. For noen vil det være nær i tid, for andre lengre tilbake. Det å miste noen som står en nær gjør vondt. Det kan ta år å komme gjennom sorgen. Og selv etterpå vil savnet være der og dager med sorg innimellom. Slik er døden en smerte ved livet for alle som lever videre.

Allehelgensdag minner oss om at døden ikke bare er sorg, men at det finnes en glede, ja en glede så stor at den kalles salighet for alle som lever og dør i troen på sin Frelser, Jesus Kristus. Denne dagen minner oss om at det er noen som har bevart troen gjennom livet, fullført livsløpet og kommet fram. Det er noen som er sammen med Jesus i dag på den andre siden av død og grav. De har det godt, for sammen med Jesus er det godt å være.

Bortsett fra dette vet vi ikke så mye om hvordan det er å være der per i dag, det vil si før Guds rike blir synlig. Bibelen er tilbakeholden med detaljer om slikt vi likevel ikke kan forstå, trolig fordi vi ikke har gode nok referanser i egne liv å knytte begreper til. Det er som kjent ikke lett å forklare hvordan det er å se for en som er født blind. Slik også med det som er på den andre siden. Men Jesus har fortalt i fortellingen om Den rike mann og Lasarus at i dødsriket er det to atskilte sider. Lasarus fikk

det godt for han kom på den rette siden. Og apostelen Paulus sier: «Men vi er ved godt mot, og helst vil vi være borte fra kroppen og hjemme hos Herren.» 2Kor 5,8. Vi forstår at der er det godt å være.

Alle helgensdag har med helgener å gjøre. En helgen er en hellig person. I oldkirken ble alle kristne kalt hellige. Paulus omtaler menigheten i Korint som dere hellige som er kalt. (1Kor 1,2). Slik er alle kristne hellige, men slik er vi ikke av arv eller av natur.

Bibelen forteller oss at alle mennesker på hele vår jord er syndere av natur og mangler ære hos Gud, vi er alle så å si født utenfor Paradis, uten fortrolighet og kjærlighet til Gud. Dette sitter dypt. Så dypt at ingen kan riste det av seg. Hvert eneste menneske trenger derfor frelse. Man kan ikke trekke seg selv opp etter håret. Av natur sitter vi fast i kvikkleire. Frelsen må komme utenfra, fra en som står på en annen og fast grunn.

Så står det i Salme 40 i Det gamle testamente om Herren Gud: «Han drog meg opp av fordervelsens grav, opp av den dype gjørmen. Han satte mine føtter på fjell og lot meg gå med faste skritt.» Salme 40,2. Livet var ikke alltid lett for de som gikk foran, slik det heller ikke er lett bestandig for mennesker av i dag. Men som kristne har vi én som har både evne og vilje til å frelse. Alle helgener har det til felles at de svarte ja til sin Frelser og Herre. Hvem som til syvende og sist er innenfor og hvem som er utenfor er det ikke gitt mennesker å felle noen dom over. Det ligger til han som en gang skal vise seg synlig på vår jord for å dømme levende og døde.

Og det er dit preteksten tar oss med. Det finnes en mellomtilstand fram til denne dagen. Om dette har vi som sagt ikke så mange detaljer. Men en dag skal det kongeriket vi ble innlemmet i den gang vi ble døpt, og som vi i troen på Jesus lever og ånder i, bli synlig og fysisk. Vårt univers, slik vi kjenner det, blir borte. Men alle som hører Herren til får ta sine første steg inn på en nyskapt jord.

«Og jeg så den hellige by, det nye Jerusalem, stige ned fra himmelen, fra Gud, gjort i stand og pyntet som en brud for sin brudgom.»

For den gamle pakts gudsfolk var Jerusalem den hellige byen med tempelet og Det aller helligste, der Gud bodde midt blant sitt folk, men likevel fjern og utilgjengelig for andre enn ypperstepresten én gang i året da han gikk inn for å sone for egne og hele folkets synder.

Så er det nettopp likevel Jerusalem, folket med Gud i sitt sentrum, som blir modell for det utfridde og frelste gudsfolket i den nye pakt, i en tid da Gud har vært nær i sin Sønn og ved sin Ånd, nær i menneskers hjerter og nær i den kristne forsamling, nær i sitt ord og til stede i brødet og vinen.

Det nye Jerusalem er den utfridde og samlede kristne kirke som består av mennesker fra alle folk og stammer, og gjennom alle tider. Kristi kirke, det nye Jerusalem er Kristi brud, pyntet og gjort stas på for å møte sin

brudgom. Vi forstår det er en lengsel på begge sider, kanskje etter lang ventetid.

Og det er fest og det er glede når brud møter brudgom, når menigheten og Frelseren skal møtes. Og det er slik som ved de fleste bryllupsfester at festen er forberedt i god tid. Allerede hos profeten Jesaja står det:

«På dette fjell skal Herren, Allhærs Gud, gjøre et gjestebud for alle folk, et gjestebud med fete retter, et gjestebud med gammel vin, med fete, margfulle retter og gammel, klaret vin.

På dette fjell skal han fjerne sløret som tilhyller alle folk, dekket som er lagt over alle folkeslag. Han skal oppsluke døden for evig. Herren vår Gud skal tørke tårene bort fra hvert ansikt.

Fra hele jorden skal han ta bort den skjensel hans folk lider. For Herren har talt. Den dagen skal de si: Se, dette er vår Gud! Vi ventet på ham, og han frelste oss; dette er Herren som vi satte vårt håp til. La oss juble og glede oss over hans frelse!» Jes 25,6-9.

Så går vi mot bryllupsfest. Vi går en ny tid i møte, faktisk en hel evighet, med en ny og nærere kontakt mellom brud og brudgom enn vi er vant med i dag. Vi eier det alt nå i løftet, i troen, men opplever det først siden. En dag skal vi og hele skaren av mennesker til alle tider som har satt sin lit til Herren, erfare: «Se, Guds bolig er hos menneskene. Han skal bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem.»

Vi forstår at dette nærværet i evighet gir andre og bedre kvaliteter enn livet i tiden har gitt. «Han skal være deres Gud. Han skal tørke bort hver tåre fra deres øyne, og døden skal ikke være mer, heller ikke sorg eller skrik eller smerte. For det som en gang var, er borte.»

Det er et sentralt lærepunkt i vår kristne trosbekjennelse at vi tror på legemets oppstandelse og det evige liv. I den teksten vi nå har lest er det en erkjennelse av at livet her på vår jord bærer med seg mye av både sorg og skrik og smerte. En dag skal tårene tørkes av ham som har gitt oss evnen til å gråte. Den dagen om ikke før, tenker jeg, går mange av våre bønner i oppfyllelse.

For å si det med apostelen: «Nå ser vi som i et speil, i en gåte, da skal vi se ansikt til ansikt. Nå forstår jeg stykkevis, da skal jeg forstå fullt ut, slik Gud kjenner meg fullt ut.» 1Kor 13,12.

I dag inviteres vi til nattverd. Vi inviteres fram til en alterring som er halv for å feire måltid med Jesus. Den halve sirkelen skal minne oss om at det finnes i tanken en annen halvdel som for oss er usynlig. Den dagen Jesus kommer igjen i prakt og herlighet, den dagen blir ringen sluttet.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet. Amen.